

вариации – *замират в трепет им сърца* (1896); *бясно се сърце забий* (1898); *Че сърце глава не пита, / то е птичка дяволита* (1898); *болно, неповолно трепна ми сърцето* (1899); *момково сърце немирно* (1899); *Хе сърце, хе листце, / слабо, треперливо* (1900); *сърцето / ту в нежност чезне, ту лудей* (1900); *А сърце играе, чудом в гръд остава...* (1901); *самичко сърце си знае как се стяга* (1901); *а сърцето / ще пукне – бий* (1901); *Сърце, сърце, смири се клето...* (1901) – несъмнено е следа и знак на изпитаното въздействие от поезията на Ботев и най-вече на референциалната насоченост на Яворовия лирически герой към героя на Ботев. Яворов специфично обогатява и успява да изчерпи Ботевия мотив: *напрегнатият стих сърце ми веч трепти, ще хвъркне* е разгърнат в „Луди-млади“ (1898) в афористикоподобно – недраматично и лековато – четиристишие-реплика („Че сърце глава не пита / то е птичка дяволита, / дето иска се пилее, / дето иска, там ще пее...“). Закачката на Яворов към Ботевото почти политнало *сърце* по-късно се оформя като самостоеен **вариативен** текст (фрагмент) в поемата „Калиопа“:

*Млади, млади, ум не може
вам сърцата да смири!
А защо с крила ти, Боже,
неперудите дари?*

В началото на фрагмента, изпълняващо едновременно функциите на безсилна констатация на лирическият говорител и на формулна сентенция, единният мотив *сърце-птичка дяволита* се разпада в две отделни мотивни единици – *немирни сърца* и *окрили неперуди* (метафората *сърце-птица* е задействана тук като паралелизъм между *немирното* и *окриленото*). В късната творба „Среднощен вихър“ (1908) почти политналото *сърце* е метаморфозирало в *рвяща се навън душа* – т.е. настъпва специфично преливане между ком-